

KORPA TAMÁS

Notebook, Berlin

1#

egyidős parkok között, tömören, mint egy kapu, amit befalaztak émelyítő kezek s már kerítés rég, valami odacsípve, lapul – és nem a régi funkció. nem a tandem, amit hajtunk a Spree-parton. egyidős parkok fölött zajtalan légifolyosó, puha menetrenddel. a kontextust utcák és sétányok sora, mint egy ágrajz, benőtte. de csitt! a Spree hidraulikus karja odanyúl és elvesz, ha hátrahagyja a medrét. majd napokig csorog, mint az ásítás, vissza minden. komolyzene, tapsvihar! privát táncórák a téren. jönnek a kötött formák! Rúzs és Púder heraldikája. karnyújtásnyira a karhatalom. zajosan, akár a hirtelen támadt megértés utáni bánat. vagy ahogyan az és kinyílik a szájból átírja magát a könnyűvérű vagy. túl gyorsan! és a mondatvégi traffipax tűzpiros pontja kigyúl – nem hamvad el örökké.

2#

hűvös dióbél. étcsokoládé, vasízű meggyek ragyognak a pulton. négyéves bácsikája vacsorázni hívja. s ő, a kleptomániás, gyanúba keveredik, ahogy lép a fahídon, mint egy aluljáróban. napokon át hallom lépni – az érkezést megelőző renitens szagban. kockahasú puttók, koedukált ingatlanok közt lép, lépeget a koraérett gyermek. küllemét remélve. stílusosan, mert némán. akár egy kerti bútorban telelő hangyafarm: egyszer ellepi a garázst, s onnantól a hálószobára is igényt tart.

3#

kopognak a lépcsőház keramitkockáin a szavak. idős vagy, kérdezi a száj és sztreccesen rándul, lebukik az arccal a körbeárkolt, szokatlan vízben. az ajak bordó facér köpenye a szájnak, a nyelv maszkja, tenyérszerű telken konokul siklik az íz a nyelven, az erek fekete rácsán, nyálunk veszi körbe, és pajzsra emelve kérdi tőle, idős vagy? nem idős az íz a habkőnyű nyelven. a nyelv masszázsa a testnek, komplett wellness, fűzőld szauana egy kalinka-fehér liget szélén. a sötétedés lerövidíti a táplálékláncot, tudja az íz. egy liget íze sok mindent tud az anyagról. idős vagy? kérdezi a szem, és könyörtelenül pislog. az arc éjszakáját zivatar mossa fel.

4#

a hajnali szoba, aprólékos szeretkezés a fénnel.